

עמ"ת 38080/07/20 - מגדי סיאם נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

27 יולי 2020

עמ"ת 38080-07-20

מגדי סיאם

בעניין:

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד ח'לאילה (סניגוריה ציבורית) העורר

נגד

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מיכל בן דוד (תביעות ירושלים) המשיבה

החלטה

1. נגד העורר הוגש כתב אישום, אשר בגדרו הוא מואשם בגניבת רכב בצוותא עם אחר.
2. בכתב האישום המתוקן מצוין כי המשיב ונאשם נוסף פרצו רכב בפתח תקווה והניעו אותו ואדם שלישי נהג בו לכיוון מעבר רנתיס.
3. בהחלטה של בית משפט השלום מ-8.6.20 נותחו הראיות שבתיק החקירה. בקשר אליהן נקבע שם כי "קיימות ראיות לכאורה ברמה מספקת לכך שהמשיב היה שותף בהובלת הרכב הגנוב להבדיל מגניבתו ובכך סייע לגניבה" (ע' 7, ש' 12-13). בהמשך לכך הוזמן תסקיר מעצר.
4. בתסקיר המעצר מצוין כי "הערכת הסיכון להתנהגות מפרה גבולות חוזרת בתחום הרכוש הינה משמעותית מאוד". לאחר בחינת החלופות שהוצעו, השורה התחתונה היא: "אנו ממליצים על מעצרו עד תום ההליכים".
5. למרות ההמלצה האמורה ומהנימוקים שצינו בהחלטות מ-2.7.20 ומ-9.7.20, החליט בית המשפט קמא שעד תום ההליכים יהיה העורר עצור בפקא"ל ולא בבית מעצר. מכאן הערר.
6. בכתב הערר ובדיון תקף העורר את שנקבע בעניין הראיות לכאורה. טענתו היא כי השקפה ראויה על הראיות - בעיקר בנושא זיהוי - מובילה למסקנה כי אין ראיות לכאורה. העורר טוען כי, כפועל יוצא מכך, יש "לקבל את הערר ולהורות על ביטול המעצר בפיקוח אלקטרוני ולהסתפק בקביעת הערבויות הכספיות" (סעיף 15 לערר).

7. לאחר שקילת המכלול, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

8. לנוכח מכלול מה שנאמר בתסקיר המעצר, העורר מבין כי לא ניתן להגיע בעניינו לאפשרות של שחרור בתנאים שבמרכז מעצר בית. משכך, הוא מנסה להגיע לתוצאה קיצונית בדמות שחרור ללא כל תנאים מגבילים. בחינת התמונה בכללותה מובילה למסקנה כי אין כל מקום לכך וכי במסגרת הערר דנן אין הצדקה לתוצאה מקילה יותר מזו שאליה הגיע בית משפט השלום, אשר בדרכו אליה גם סטה והקל מהמלצתו של שירות המבחן להורות על מעצר בבית מעצר דווקא.

9. במה שנוגע לראיות לכאורה, בית משפט השלום התייחס אליהן באורח ממצה ומתוך תשומת לב ספציפית לראיות השונות. בשל כך שמדובר בראיות נסיבתיות, התייחס אליהן כאל ראיות שיש בהן חולשה מסוימת. בסוף הדרך תרמה חולשה זו לכך שהוחלט על מעצר בפקא"ל, למרות ההמלצה שבתסקיר המעצר.

בהמשך לכל שנאמר, די לומר עתה כי טענות הסניגור לא משכנעות שיש להשקיף על הראיות באופן כזה שיוביל לתוצאה שהוא חותר אליה. אדרבה, נראה כי, לכל היותר, טענותיו - בעניין איכות הזיהוי ומחקרי התקשורת ויתר הטענות - הן כאלה שמקומן במסגרת הדיון בתיק העיקרי. על כל פנים, הבחינה הלכאורית של התמונה בכללותה - כפי שיש לבחון את הראיות בשלב זה (וראו למשל: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 2653/99 זיאד נ' מדינת ישראל (26.4.99); בש"פ 6187/95 מדינת ישראל נ' אל עביד (17.10.95) ועוד) - מובילה למסקנה כי לנוכח הראיות הקיימות ומכלול הנתונים, אין הצדקה לתוצאה מקילה יותר מזו שנקבעה. כך הוא במיוחד כשהרושם הלכאורי מתקבל בעקבות בחינת כל אחת מן הראיות שפורטו בהחלטה שביסוד הערר כשהיא לעצמה והוא מתעצם ומתחזק כשהראיות חוברות אחת אל אחותה ומצטרפות זו לזו.

10. הערר נדחה.

ניתנה בהעדר הצדדים היום, ו' באב התש"ף, 27 ביולי 2020.

המזכירות מתבקשת לשלוח החלטה זו אל באי כח הצדדים.

התובעת המשטרית מוזמנת לקחת את תיק החקירה ממזכירות בית המשפט.

רפאל יעקובי, שופט